

Kendimden Kaçıp Yine Kendime Sığındığım

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 15 Ağustos 2020

Derledim toparladım sözcüklerimi ve mukozasına gömdüm yanılığımın aslında her bir düşe her düştüğümde düşkün kanatlarımda yılların pervasızlığını kanıtladım kendime.

Yorgun bir milat, tanrısal iç çekişi özlemin hele ki sığındığım Hak kapısında bir köle zamir elbet içime iliklediğim düğmelerin her kopuşunda kendime çimdik attığım.

Yetmedi mi?

Kördüğüm olmanın da vebali elbet kardığım körlükte kendime yangın ve kimsesizliğin simyası.

Cafcaflı bir başkaldırış olabilirdi de elbet sakındığım gözümünden en çok da gözüme güzel gözükten.

Vaveyla yüklü bir kamyon.

Sancıların çatı katında aslında inmek zemin katına ve toprakla bütünleşmek elbet ölmeden ölmek ve bağdaş kurduğum her zamirde benlik dışı bir ikametgâh.

Tutuşan satırlar kirleri de temizlerken tutunduğum son dal da yanıp yok olmak üzere madem...

Yok ki devamı zaten misafir olduğum bir dünyanın en aldatıcı siması iken görünenden başka bir nazarla sözcüksüz yaşamanın da verdiği kabir azabında yeltenmek sonra yok olmak hele ki arpa boyu yol gidemediğime binaen etrafımda çizdiğim çemberler hakkıyla çapı olmak ayın hakkını vermek hayatın sonra da protesto ettiğim kara tahtada kendimi kara listeye aldığım ömrün uzantısı.

Söylencelerin nazarında kokusu var mı sahi duyguların?

Düşünceler geçerken hayatın raylarında solan bir uçurum çiçeği artık nereden firar ettiyse ölümsüzlüğün basireti.

Kıyama durmakla eş değer kıydığım bir bir.

Gölgelere ithafta bulunup kazan kaldırdığım bir şura elbet görünen köye atadığım her kılavuz en çok da içime tuttuğum ışık.

İncit düşlerimi.

İpince bir elde dokunmaksa özleme...

İnceldiği yerden de kopabilir hani mevsimin nefesi.

Şiar edindiğimize binaen ve de şahit iken Yaratan...

Konduramadığım ne varsa kollamakla kanat açmak arasında gidip geldiğim ve kendime rağmen kendimi kollamaksa hayatın açılımı belki de rüzgârına yenik düştüğüm bilinmez son duası.

Şimdi sinebilirim daha derinden ve için için kınılıtların hasretine bandığım her hareketsizliği asarım duvara bir diploma niyetine belki de kitaplığın alt rafında terk edilmiş kaç diplomam varsa baştan okurum okul numaramı sonra da şifresi yaparım şiirin her kayıt benden bir nokta ve bir nota daha üst seviyede iken varlığımı da hararetle sunarım yıldızlara.

Hangi tabakası ise yeryüzünün ve kenetlendiğim.

Hangi hıçkırıksa içinde boğulduğum ve izbelerde terk edilmiş kırık kollu bir oyuncak bebek gibi belki de kundaklarım içimdeki çocuğu elbet bin yaşına bile ersem çocukça bir zaafı inandığım her yürekte asılı kaldığım ve de emanet ettiğim yüreğim hele ki sevginin garantisi iken inanç bir de nöbete durduğum umudun yerleşik firarı en çok da kendimden kaçıp yine kendime sığındığım...